

# UPCYCLING

EWA CIENIAK

KATARZYNA A. JARNUSZKIEWICZ

PIOTR KROCHMALSKI

JOANNA KRZYSZTOŃ

ANNA MICHNIEWICZ

JAN MIODUSZEWSKI

DARIUSZ MLĄCKI

WALDEMAR PETRYK

CZESŁAW PODLEŚNY

GRZEGORZ ROGALA

JAN RYLKE

DOROTA SAK

JOANNA ŚWIERCZYŃSKA

17 MAJA – 23 CZERWCA 2024

GALERIA STARA PROCHOWNIA SCEK





# UPCYCLING

**EWA CIENIAK**

**KATARZYNA A. JARNUSZKIEWICZ**

**PIOTR KROCHMALSKI**

**JOANNA KRZYSZTOŃ**

**ANNA MICHNIEWICZ**

**JAN MIODUSZEWSKI**

**DARIUSZ MŁĄCKI**

**WALDEMAR PETRYK**

**CZESŁAW PODLEŚNY**

**GRZEGORZ ROGALA**

**JAN RYLKE**

**DOROTA SAK**

**JOANNA ŚWIERCZYŃSKA**



**17 MAJA – 23 CZERWCA 2024**

**GALERIA STARA PROCHOWNIA SCEK**

**Kurator wystawy: Joanna Krzysztoń**

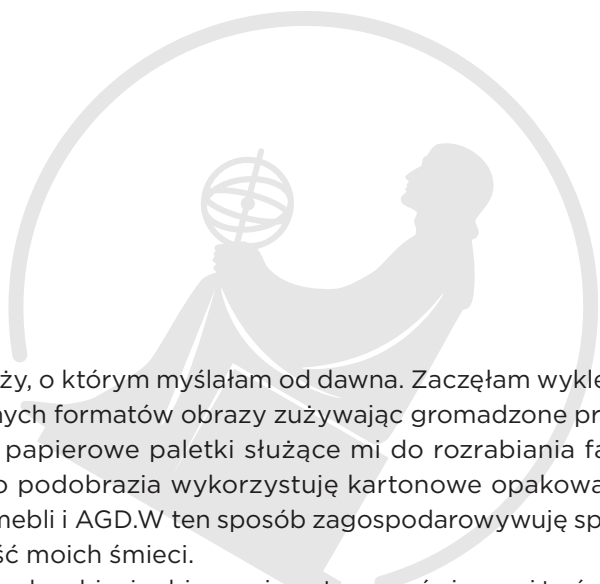
**ul. Bolesć 2, Warszawa**

# UPCYCLING CZYLI DRUGIE ŻYCIE

Na początek parę słów wyjaśnienia.

Terminu „upcycling” nie należy mylić z recyklingiem. Ten drugi zakłada użycie śmieciowego materiału do ponownego wytworzenia takiego samego przedmiotu (np. ze starych butelek powstają nowe butelki). W przypadku upcyclingu używamy różnych odpadów do wytworzenia czegoś nowego, nadajemy im nową jakość lub funkcję, można powiedzieć – drugie życie. W sztuce współczesnej sięganie po zużyte przedmioty w celu stworzenia obiektu sztuki nie jest niczym nowym (patrz np. dokonania M. Duchampa czy twórców z kręgu Arte Povera). Jednak podejście do tego tematu niektórych artystów działających obecnie różni się od tego z ubiegłego stulecia. Nad chęcią nadania nowego znaczenia użytym materiałom przeważa potrzeba ponownego zagospodarowania tworzywa, które można nazwać po prostu śmieciami, odpadami, materiałem do recyklingu również. Często bardziej chodzi tu o formę, o zagospodarowanie nagromadzonych odpadów niż o podejście koncepcyjne. Prace artystów takich jak El Anatsui czy Mark Bradford zachwycają skalą, rozmachem, wyrazistą estetyką. Pierwszy z nich (pochodzi z Ghany, ale pracuje w Nigerii) realizuje gigantyczne w formacie tkaniny – rzeźby używając jako tworzywa pociętych na drobne kawałki puszek po napojach, kapsli, nakrętek itp., które jako śmieci zanieczyszczają afrykańskie środowisko.

Mark Bradford (pochodzi z Los Angeles, tam też mieszka i pracuje) wykorzystuje wszelkiego rodzaju odpady papierowe, wielkoformatowe reklamy, bannery, wszechobecne w jego mieście uliczne ogłoszenia itp. Również jego prace osiągają wielką skalę, co ma podstawowe znaczenie dla finalnego efektu wizualnego. Obydwaj artyści są świetnie znani w świecie sztuki najnowszej, byli uczestnikami weneckich Biennale (El Anatsui jest laureatem Złotego Lwa za rok 2008, Mark Bradford reprezentował USA na 57 Biennale). Obydwaj wystawiają swoje prace w wielu centrach sztuki na całym globie. Ich przestrzenne realizacje wymagają olbrzymiego fizycznego wysiłku, mozolnej pracy, w którą angażują wielu pomocników pochodzących zwykle ze znanych artystom lokalnych społeczności, tak więc ich działalność ma również znaczenie społeczne, stanowiąc formę aktywizmu. Jest w tej twórczości bardzo pozytywny aspekt, chęć ogarnięcia zalewu materii, która uprzyksza nam życie ale też degraduje otoczenie, zużywa energię i jest po prostu plagą naszych czasów, tak jak plagą jest również nadprodukcja i marnacja oraz wszelkiego rodzaju nadmierna konsumpcja. Śmieciowe tworzywo nabiera nowej wartości a artysta, w takim zakresie w jakim jest to możliwe, przestaje uczestniczyć w procesie dewastacji środowiska. Sztuka tych wspaniałych artystów zainspirowała mnie do rozpoczęcia pracy nad cyklem



kolaży, o którym myślałam od dawna. Zaczęłam wyklejać różnych formatów obrazy używając gromadzone przez lata papierowe paletki służące mi do rozrabiania farb. Jako podobrazia wykorzystuję kartonowe opakowania od mebli i AGD. W ten sposób zagospodarowuję sporą część moich śmieci.

Pomysł zrobienia zbiorowej wystawy poświęconej twórczej praktyce upcyclingu narodził się z uświadomienia sobie jak wielu dobrze znanych mi artystów z niej korzysta. Do udziału w wystawie postanowiłam zaprosić twórców podchodzących do tej praktyki na bardzo różne sposoby: od osób malujących na zdegradowanych podłożach (stare prześcieradła, obrusy, deski ze skrzynek po owocach), tworzących prace rzeźbiarskie ze znalezionych obiektów po artystów mających podejście konceptualne. Każdy z nich ma swoją drogę twórczą oraz osobiste, oryginalne podejście do tematu. Ponieważ bardzo różne są powody, idee czy też potrzeby powtórnego wykorzystywania zużytych materiałów, rodzi się pytanie – co jest wspólnego w tych pracach poza zastosowaniem metody upcyclingu, jakie asocjacje mogą wzbudzić u odbiorcy? Dla mnie, przede wszystkim, widoczna jest w nich potrzeba przełamania konwencji, stereotypu sztuki prezentowanej w postaci trwałego, zdefiniowanego obiektu. To niby nic nowego na arenie sztuki współczesnej, ale jednak wymaga twórczej

odwagi (komercyjne galerie raczej do sprzedaży nie przyjmą). Wyjście poza konwencję uświadamia nam na nowo, że artysta to człowiek wolny, korzystający ze wszystkiego, co daje świat wedle własnego talentu i konceptu.

Jednak chyba najważniejszym przesłaniem płynącym z tej sztuki jest zaduma nad nietrwałością, przemijalnością kształtu naszego tu i teraz, niemożnością opanowania zmian zarówno środowiskowych jak i cywilizacyjnych. Solidność i trwałość wyrobów dawnych epok zastała współcześnie w dużej mierze zastąpiona łatwą nadprodukcją plastikowego śmiecia, którego trwałość sprowadza się do krążenia w przyrodzie oraz w naszych organizmach nanocząsteczek polimerów. Przez kolejne stulecia, oczywiście. Próba artystycznej wypowiedzi na temat problemów cywilizacyjnych jest poważnym wyzwaniem i na pewno wymaga nowych środków wyrazu. W naszym świecie jakże częsta jest odmowa artystów podążania znajomymi ścieżkami i mnożenia kolejnych dzieł według ogólnie znanych standardów. Potrzeba ekspresji, wyobraźnia i często brak zgody na obecny stan rzeczy prowadzą ich w nowe rejony. Artyści zaproszeni do udziału w wystawie, opowiadają o swoim podejściu do tematu osobiście w krótkich tekstach na dalszych stronach katalogu. Oddajmy im głos.

Joanna Krzysztoń



# EWA CIENIAK

Absolwentka Europejskiej Akademii Sztuk w Warszawie, wydziału grafiki warsztatowej. Po kilkunastu latach pracy w agencjach reklamowych wróciła do tworzenia. Jednym z narzędzi jakimi się posługuje jest haft, ale coraz częściej sięga po „nieograniczone” możliwości jakie daje tkanina, włókno, nici.

Eksploruje potencjał performatywny oraz rzeźbiarski tych materii. Stale poszukuje i eksperymentuje. Niezmiennie jednak interesują ją ludzie, ich twarze, emocje oraz relacje między nimi. Przedstawiając ich, portretując – sięga głębiej, pod powierzchnię. Efekt jest wynikiem jej obserwacji i przemyśleń, ale także podążania za intuicją.

Obserwuje także to, co dzieje się dookoła: w przestrzeni społecznej, lokalnie, globalnie, w naturze. Jeśli uznaje, że ma coś na ten temat do powiedzenia, coś, co warto powiedzieć i może to wpłynąć na zmianę na lepsze, na zmianę percepcji przez odbiorców – realizuje projekt na ten temat. To jest jej artystyczna forma aktywizmu społecznego.

## Wybrane wystawy

- WYSZYTE / grupowa / BWA Kielce / listopad 2023
- O\_KRĘGI / autorska-partycypacyjna / CMW w Łodzi w ramach Łódź Design Festival / maj 2023
- WAKE UP HUMANS / indywidualna / DK KADR w Warszawie / maj 2023
- TWARZĄ W TWARZ / indywidualna / Galeria EL w Elblągu / kwiecień 2023
- WODA / indywidualna / BWA Kielce / listopad 2022
- HISTORIE DO OPOWIADANIA / grupowa / Muzeum Etnograficzne we Wrocławiu / luty 2023
- PANORAMA MIASTECZKA / indywidualna / Warszawa, Koluszki, Bydgoszcz / 2022-2023
- 8 KOBIET / indywidualna / FestivALT / KRAKÓW / lipiec 2022
- EWENEMENT / indywidualna / Apteka Sztuki Warszawa / 2020















# KATARZYNA A. JARNUSZKIEWICZ

Ukończyła wydział malarstwa Warszawskiej Akademii Sztuk Pięknych, w pracowni prof. Jacka Sienickiego ze specjalizacją grafiki warsztatowej, w pracowni prof. Haliny Chrostowskiej.

Po studiach uprawiała malarstwo sztalugowe i rysunek. Od lat dziewięćdziesiątych zajmuje się projektowaniem graficznym, rzeźbą i fotografią artystyczną.

Autorka programu plastyczno-literackiego „Ćwiczenia z widzenia”, który na bazie obiektów artystycznych, wprowadza najmłodszych w świat pojęć związanych ze sztuką.

## **PRZEDMIOT NIELEKCEWAŻONY**

Zniszczony przedmiot w polu mojej uwagi traci swoją anonimowość. Prowokuje by rozpoznać go na nowo. Zdekonstruowany przez przypadek i czas, pozbawiony swojej pierwotnej funkcji, przestaje być użyteczny. Tracąc swoje

znaczenie, nie przynależąc już do świata sensu, pokazuje swą istotę działając tylko czystą formą. Teraz wydobyty z chaosu, nazwany jest w innym porządku – nie praktycznym. Jego forma, podyktowana pierwotną funkcją, służy już innej opowieści.

Czy mój emocjonalny stosunek do materii zużytej wynika z tęsknoty za minionym, prostego wzruszenia jakie ma się wobec odtrąconego, zmarginalizowanego, odchodzącego? Stwarzam sytuację, w której obiekt zaistnieje w nowym kontekście – kontekście nieużytecznym, potocznym – ale metaforycznym, emocjonalnym, abstrakcyjno-rzeźbiarskim. Prywatnym.

Może przedmiot lekceważony budzi w nas uczucie czułości wynikające ze wspólnoty losu. Może niesie ze sobą z góry wpisany rodzaj melancholii, która ułatwia nam doznać i oswoić dojmujące zjawiska na wskroś fizyczne, które tak trudno opisać słowem.



Katarzyna A. Jarnuszkiewicz  
Przedmiot nielekcewazon I  
2019





Katarzyna A. Jarnuszkiewicz  
Tandem empatyczny A  
2019



Katarzyna A. Jarnuskiewicz  
Tandem empatyczny B  
2019

# PIOTR KROCHMALSKI

Absolwent warszawskiej Akademii Sztuk Pięknych, gdzie w 1980 roku zrobił dyplom na Wydziale Grafiki w pracowni plakatu prof. Macieja Urbańca, a w 1997 uzyskał stopień doktorski. Od 1980 członek ZPAP, a od 2020 CEIDA.

Główną dziedziną jego twórczości jest rysunek wielkoformatowy. Poza tym uprawia ilustrację, projektowanie graficzne, witraż, projektowanie nadwozi samochodowych. Zajmuje się również scenografią – autor scenografii, projektów lalek, kostiumów, plakatów i programów teatralnych do 8 sztuk teatrów lalkowych w Warszawie, Lublinie, Olsztynie, Łomży, Toruniu i Krakowie. Wykonał serię ponad 50 rysunków na unikatowych T-Shirtach dla firmy odzieżowej „Fuck me tender”.

Autor 27 wystaw indywidualnych i instalacji, wziął udział w ponad 50 wystawach zbiorowych. W latach 1991-1991 związany z Galerią „Pod kasztanami” w Warszawie, gdzie pokazywał swe rysunki i instalacje na 8 wystawach zbiorowych. Od 1991 związany z reklamą – pracował na stanowiskach senior art directora i dyrektora kreatywnego w kilku polskich i zagranicznych agencjach (m.in. SP Lintas oraz Oxygen Interactive Communications). W latach 2004-2011 kierował działem kreacji w Biurze Marketingu i Promocji Telewizji Polskiej SA. Autor i współautor ponad 100 kampanii reklamowych, z których część była nagradzana na polskich i międzynarodowych festiwalach.

Wykładowca przedmiotu „Sztuka Reklamy” prowadzonego według autorskiego programu na wydziałach grafiki warszawskich wyższych uczelni: Europejska Akademia Sztuk (1993-2009), Akademia Sztuk Pięknych (1996-2005), Polsko-Japońska Akademia Technik Komputerowych (od 2007) oraz Akademia WIT w Warszawie (od 2010).

**CHOCIAŻ JESTEM ARTYSTĄ INTERDYSCYPLINARNYM**, to główną dziedziną mojej twórczości jeszcze od czasów studiów, czyli drugiej połowy lat 70-tych, jest rysunek. Od roku 1992 zacząłem tworzyć wyłącznie prace wielkoformatowe, używając wszelkich dostępnych narzędzi i materiałów rysunkowych, najczęściej je mieszając. Z początku były to formy dwuwymiarowe, z czasem zacząłem też tworzyć rysunki trójwymiarowe. Były to ostrosłupowe bądź prostopadłościenne bryły, na których rysowałem obiekt widziany z różnych stron. Doprowadziło mnie to w końcu do papierowych rzeźb, które nadal w moim odczuciu były rysunkami, gdyż na papierowej trójwymiarowej postaci nanosiłem rysunek. Jednakże niezależnie od wymiarowości, etapu twórczości czy charakteru moich prac, jedno je łączy – zawsze wykonywałem je na materiałach wtórnych, dziś powiedzielibyśmy „z recydingu”. Był to głównie szary papier pakowy, którym w przypadku prac trójwymiarowych czy papierowych rzeźb oklejałem daną formę i na nim rysowałem. Z czasem odkryłem nowe fascynujące podłoże – „blueback paper”, czyli szaro-gołębi papier, na którym drukuje się billboardy. Świetnie nadaje się on do nakładania nań emulsyjnych podkładów i rysowania na nich grubymi grafitami. Wreszcie moje najnowsze odkrycie to szara tektura malarska, zarówno ta cienka jak i gruba. Ze względu na swoją mechatą fakturę znakomita do suchych pastelów. Żadne z tych podłoży nie zostało stworzone specjalnie dla celów artystycznych, jednak wszystkie świetnie się do nich nadają, a ja poprzez tworzenie na nich swoich prac niejako je nobilituję i nadaję im drugie życie.



Piotr Krochmalski  
The Great Pretender  
2023



Piotr Krochmalski  
Widmo Starchley'a  
2024







Piotr Krochmalski  
I know you  
2024

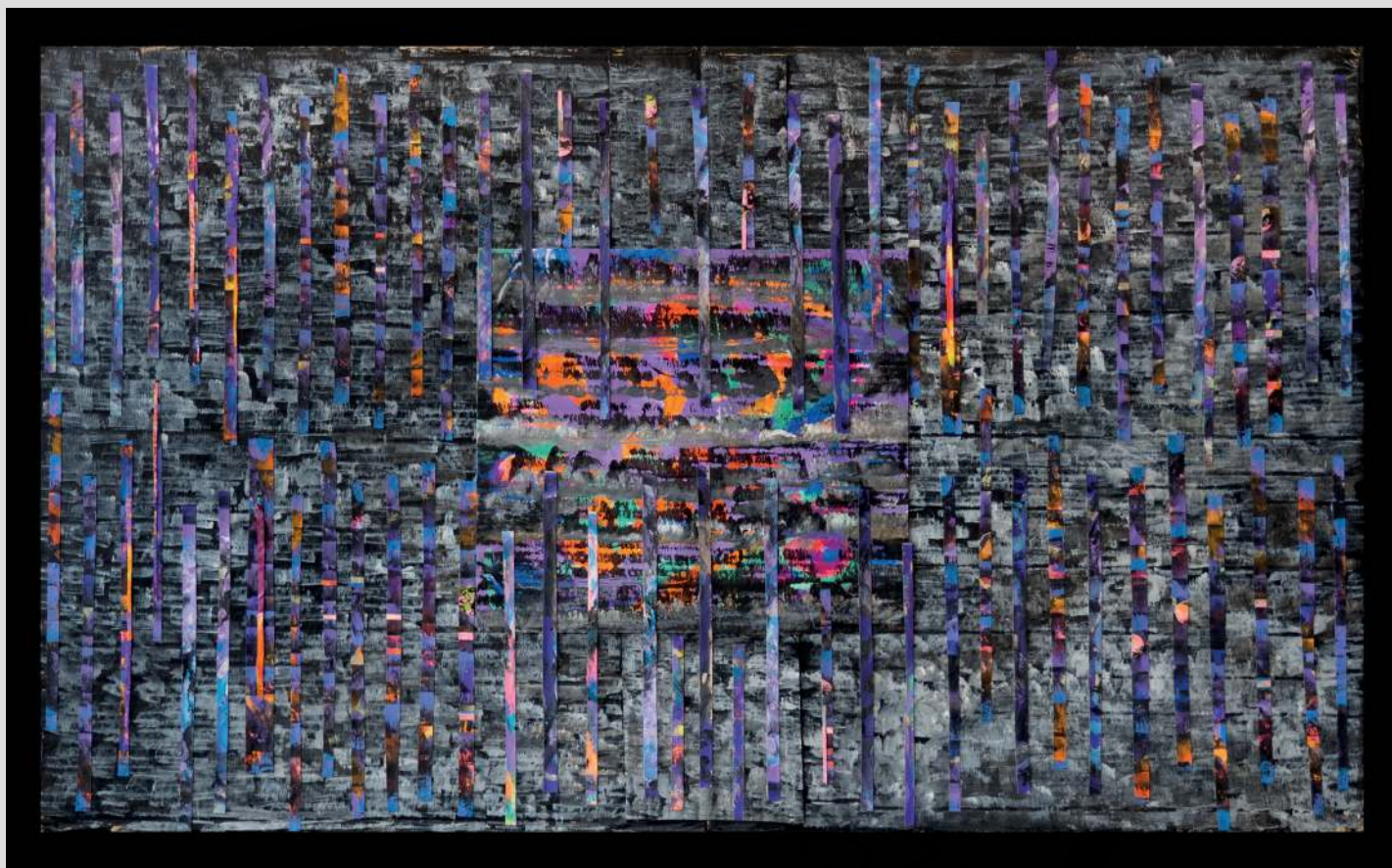




# JOANNA KRZYSZTOŃ

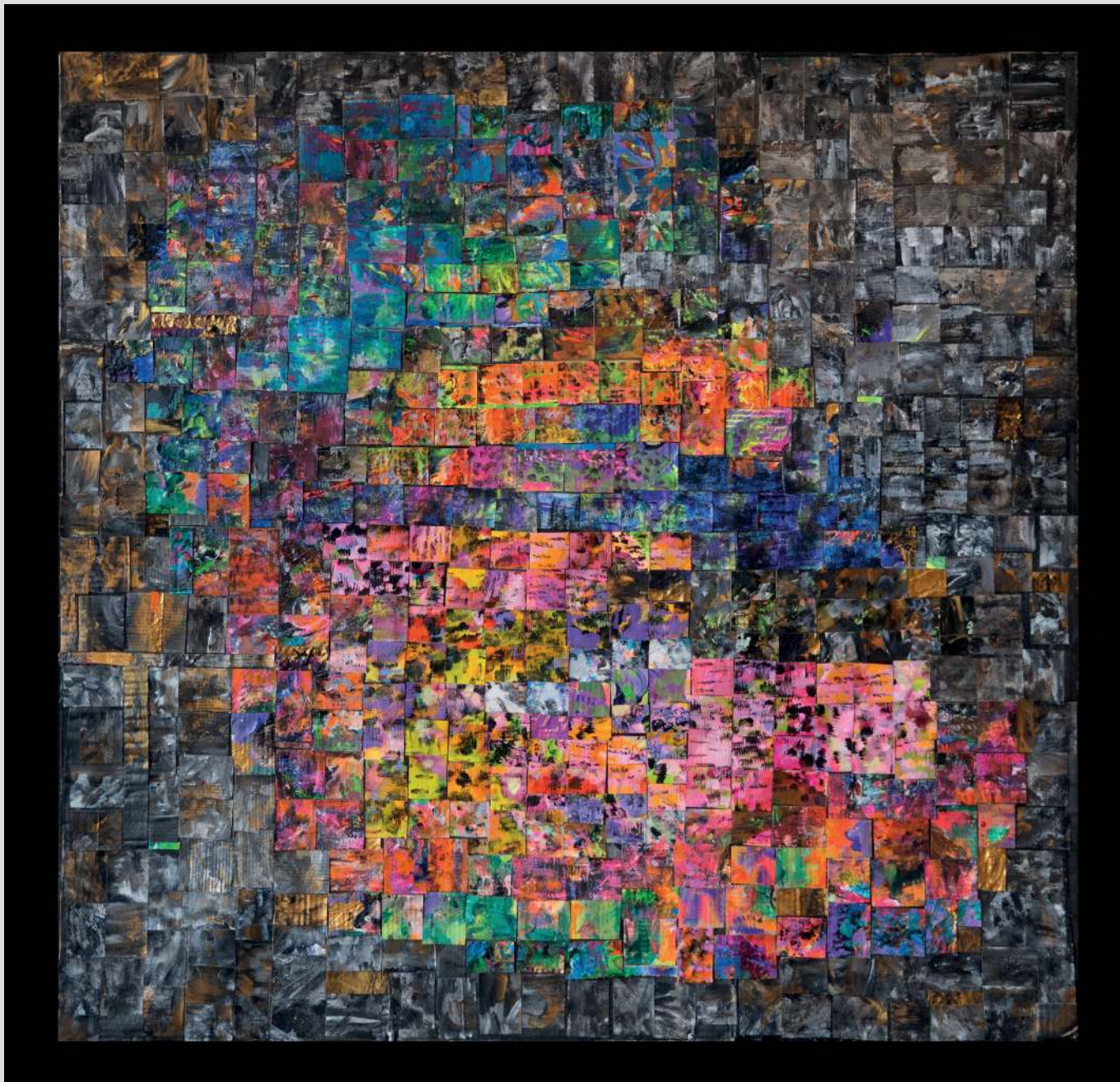
Studiowała na Wydziale Malarstwa ASP w Warszawie (dyplom z wyróżnieniem w 1978 r., pracownia Profesora J. Tarasina). W latach 1978-1981 była członkiem eksperymentalnego teatru „Akademia Ruchu”. W roku 2007 oraz 2020 otrzymała stypendium Ministerstwa Sztuki i Dziedzictwa Narodowego. Przez prawie osiem lat współprowadziła alternatywną galerię 2b+R na ul. Bukowińskiej w Warszawie (razem z Grzegorzem Rogalą, Klarą Kopcińską i Józefem Żukiem Piwkowskim). Od ukończenia studiów głównym nurtem jej twórczości pozostaje malarstwo. W ostatnim okresie wraz z mężem Grzegorzem Rogalą tworzą instalacje interaktywne łączące malarstwo Joanny z efektami komputerowymi. Były one wystawiane na kilku wspólnych wystawach w kraju i za granicą (Wielka Brytania, Francja, Rumunia). Dwie instalacje, których są autorami: „Muzyka dla parku” oraz „Antypody” znalazły swoje miejsce na terenie parku CRP w Orońsku. Od roku 2011 do 2020 prowadziła zajęcia z malarstwa w Wyższej Szkole Informatyki Stosowanej w Warszawie (obecnie Akademia WIT w Warszawie) na Wydziale Grafiki. W swoim dorobku ma ponad czterdzieści wystaw indywidualnych w kraju i za granicą.

**PRACE PREZENTOWANE NA TEJ WYSTAWIE POWSTAŁY** ze zużytych kartonowych paletek, które służyły mi do rozrabiania farby przy malowaniu obrazów. Parę lat temu zaczęłam je zbierać, ponieważ szkoda mi było wyrzucać na śmietnik te małe, powstające niejako samoistnie, abstrakcyjne kompozycje. Urzekł mnie kolor i faktury. Jako podobrazia wykorzystywałam kartonowe opakowania sprzętu AGD oraz mebli (akurat mieliśmy przeprowadzkę, więc trochę się tego zebrało). Od momentu rozpoczęcia pracy nad tym cyklem nie wyrzucam papierowych opakowań (również po towarach spożywczych), zbieram je z zamiarem wykorzystania w kolejnych pracach. W ten sposób ograniczyłam w dużym stopniu zapełnianie worka na papier do recyklingu. Rezygnacja z tradycyjnego blejtramu daje mi sporo wolności. Cieszy mnie również fakt, że nie jestem autorką kolejnego trwałego produktu ale prac, które można (jeśli będzie potrzeba) łatwo zutylizować. Początkowo robiłam abstrakcyjne kompozycje oparte na zgeometryzowanym rytmie. Z czasem nabrały one szczególnego nastroju i zaczęły zmierzać w kierunku szeroko pojmowanego pejzażu będącego próbą zmierzenia się z ogromem różnego rodzaju zniszczenia, jakie zadajemy sobie samym i środowisku. Jednej z tych prac Grzegorz nadał tytuł „Mariupol”, myślę, że trafnie.



Joanna Krzysztoń  
bez tytułu a  
2023





Joanna Krzysztoń  
bez tytułu b  
2023





# ANNA MICHNIEWICZ

Dyplom z wyróżnieniem w Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie w pracowni prof. Wojciecha Sadleya, aneks z malarstwa w pracowni prof. Tadeusza Dominika, 1978. Uprawiane dziedziny sztuki: tkanina artystyczna, malarstwo na jedwabiu, malarstwo ścienne.

Swoje prace pokazywała na wystawach w Polsce, Szwecji, Australii, USA, Niemczech, we Włoszech, Francji i na Węgrzech. Reprezentowała Polskę na VI Międzynarodowym Triennale Tkaniny Artystycznej w Centralnym Muzeum Włókiennictwa w Łodzi, 1988.

## **Ważniejsze nagrody:**

Warszawskie Prezentacje Sztuki Młodych, Warszawa 1979; Konkurs na projekty gobelinów do zamków południowej Polski, 1979; Tkanina artystyczna w Cepelii, Centralne Muzeum Włókiennictwa (nagroda za dywan), Łódź 1983; Olimpijski Konkurs Sztuki, Muzeum Sportu i Turystyki,

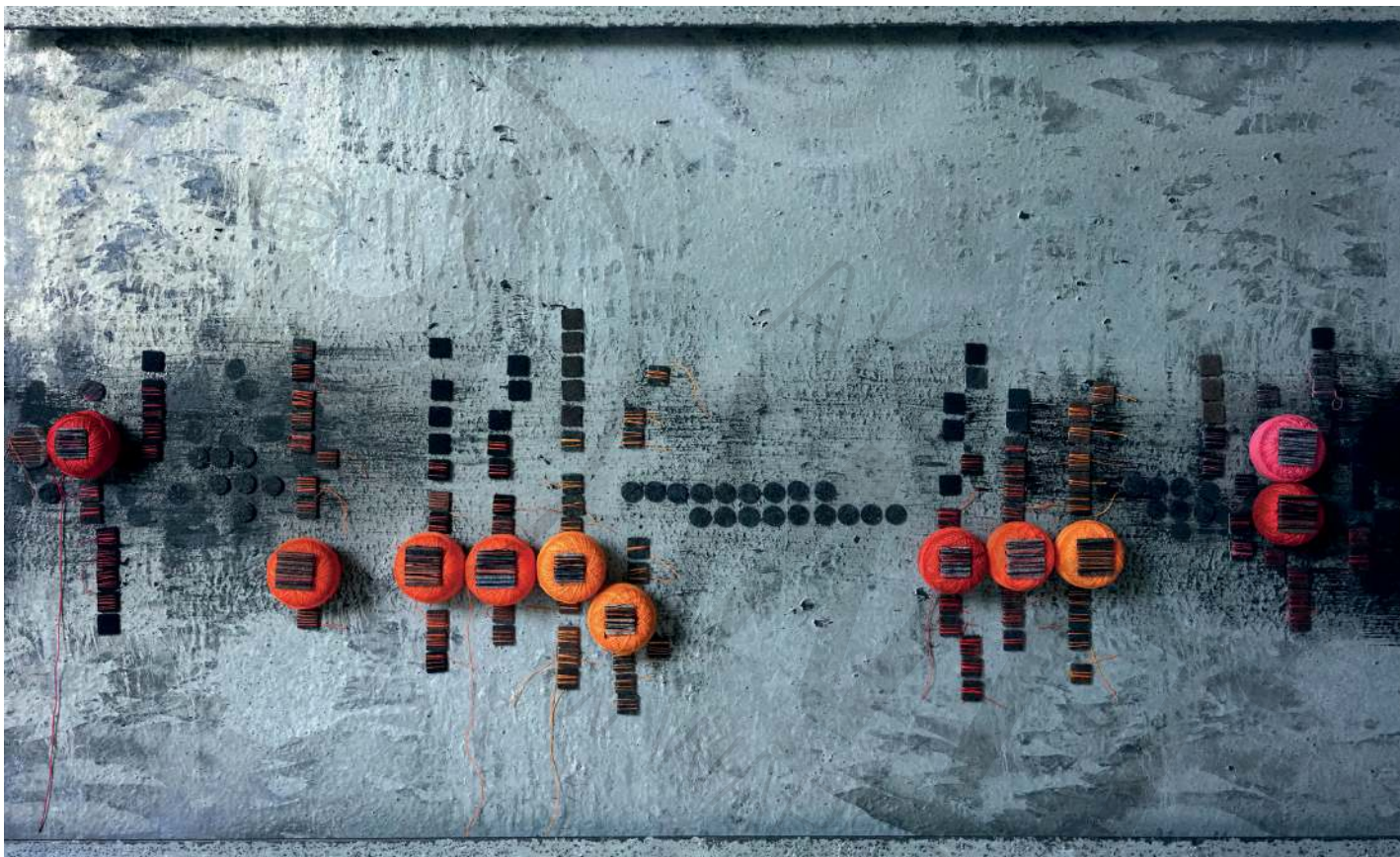
Warszawa 1984; Weaving and Fiber Arts Concours – druga nagroda, Parma 2011; I Jedwabne Biennale – wyróżnienie, Milanówek 2014.

## **Prace w zbiorach:**

Centralnego Muzeum Włókiennictwa w Łodzi, Muzeum Sportu i Turystyki w Warszawie, Muzeum Rzemiosł w Krośnie, Citibanku w Warszawie, BWA w Warszawie oraz w zbiorach prywatnych w kraju i za granicą.

**DESTRUKCJA MATERIAŁÓW FASCYNUJE MNIE** jako proces rozciągnięty w czasie.

Interesuje mnie to, co beзуżyteczne, w tym wypadku nie tylko blachy, ale również fragmenty materiałów, szpulki nici, filce techniczne (używane do podklejania mebli). Powtórne ich użycie jest formą artystycznego recyklingu, nadaniem nowego życia tym przedmiotom i tworzywom.



**ANNA MICHNIEWICZ**  
**Blacha 4**  
2019

SLAWIE





ANNA MICHNIEWICZ  
Blacha 5  
2019





# JAN MIODUSZEWSKI

Malarz i performer. W swoim malarstwie łączy zabiegi iluzjonistyczne z cytataми z różnych stylów, zarówno malarstwa modernistycznego jak i sztuki dawnej. Ponadto tworzy obiekty i asamblaże a także sytuacje performatywne dialogujące z obrazami. Powołał do życia fikcyjną firmę Fabryka Mebli, która „produkuje” współczesne obrazy trompe l’oeil przedstawiające meble. Tych używa jak narzędzi do gry z percepcją odbiorcy. Swoisty portrecista designu, szczególnie prostego mebla modernistycznego z epoki socjalizmu w Europie Środkowo-Wschodniej. Głównymi wątkami obecnymi w jego twórczości są przestrzeń i jej obrazowanie oraz emocje człowieka. W ostatnim czasie tworzy serię masek i ekspresyjnych totemicznych przedstawień sugerujących postaci. Studia artystyczne odbył w Akademii Sztuk Pięknych w Łodzi (1994-1996). Następnie Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie (1996-1999), gdzie zetknął się ze Zbigniewem Gostomskim, malarzem i aktorem teatru Cricot2

Tadeusza Kantora. Na Wydziale Malarstwa Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie uczy kompozycji; opublikował książki o zagadnieniach budowy współczesnego obrazu. Kieruje Pracownią Struktur Wizualnych. Stażysta Fundacji Balthusa w Rossiniere w 2005 roku.

#### **Najistotniejsze wystawy w ostatnich latach:**

2022 „Wstrząśnij i zmieszaj”, Galeria Entropia, Wrocław, indywidualna;

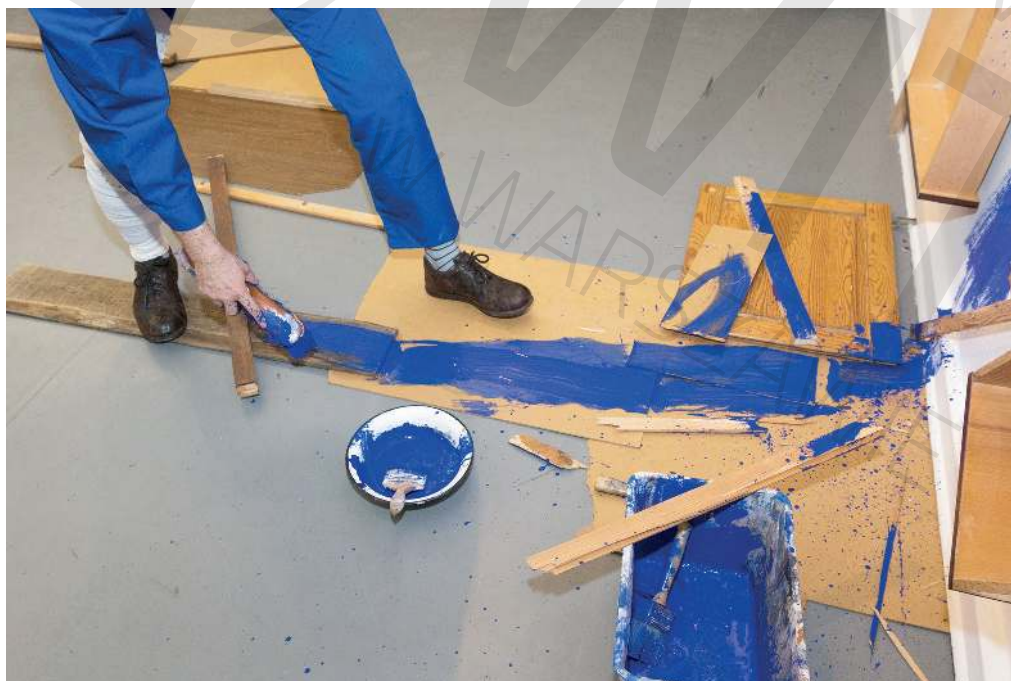
2021 „Artykuły dekoracyjne”, Galeria Biała, Lublin, zbiorowa;

2018 „Lust der Täuschung, von Antiker Kunst bis zur virtual Reality”, Kunsthalle München, zbiorowa;

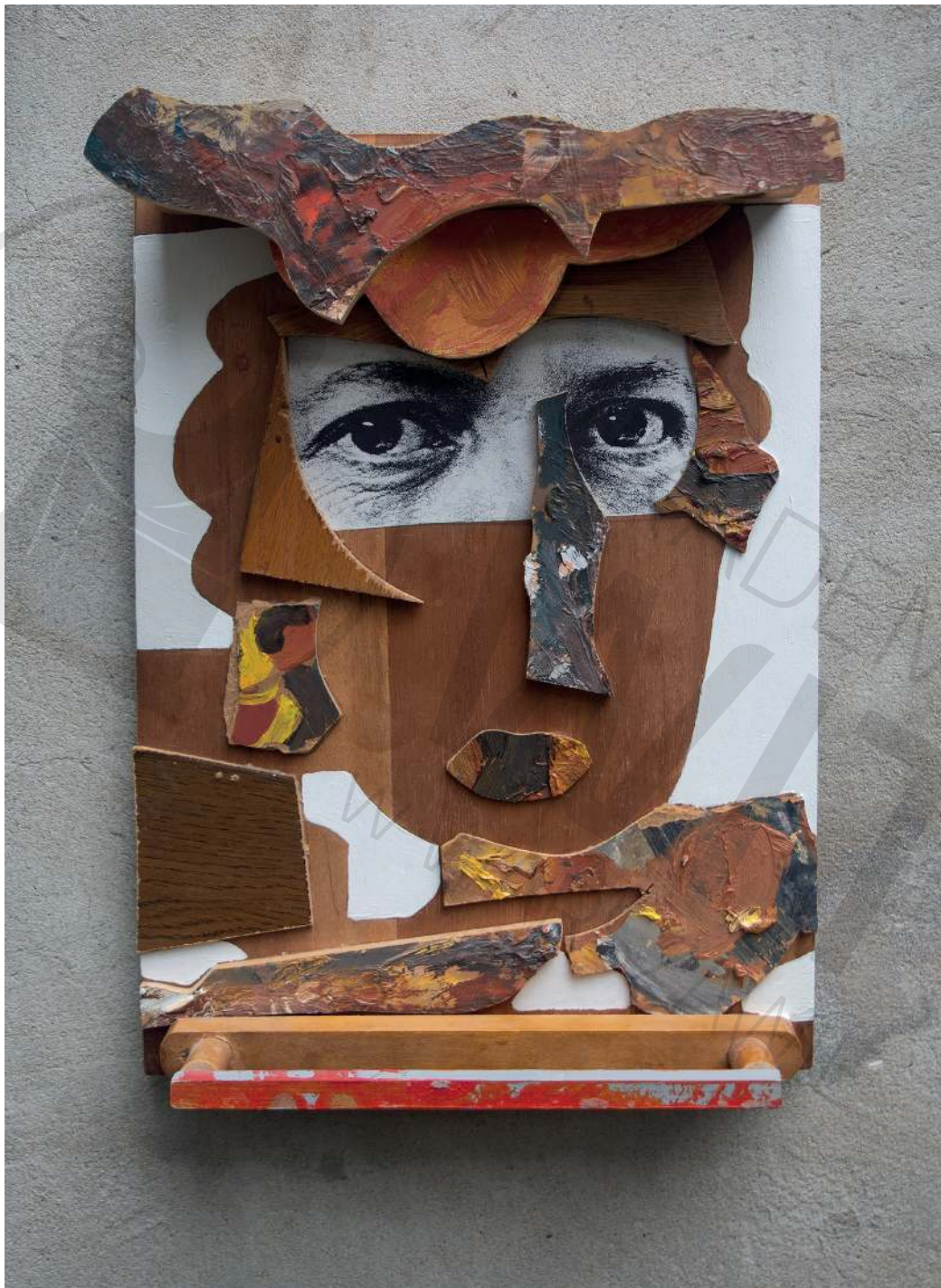
2014 „Zbieractwo i łowiectwo” galeria lokal\_30, Warszawa, indywidualna;

2014 „Twisted Entities - Zeitgenössische polnische Kunst”, Museum Morsbroich, Leverkusen, zbiorowa.

Prace artysty znajdują się w kolekcjach polskich i zagranicznych.



**Jan Mioduszewski**  
**Potężenie**  
performans  
fot. Adam Gut  
2018



Jan Mioduszewski  
Twarz  
2024



# DARIUSZ MŁACKI

Artysta sztuk wizualnych, ur. w 1963 w Mińsku Maz. Dyplom z wyróżnieniem pod kierunkiem prof. Zbigniewa Gostomskiego, prof. Tadeusza Dominika, prof. Ryszarda Winiarskiego w 1989 w ASP Warszawa. Zajmuje się sztukami wizualnymi, malarstwem, obiektami malarskimi, fotografią. W 1993-2003 wykładowca EAS w Warszawie na stanowisku profesora malarstwa. Wykładowca malarstwa w Akademii WIT na Wydziale Grafiki w Warszawie. Wykładowca w Instytucie Sztuk Pięknych w UJK Kielce. Członek i współzałożyciel Stowarzyszenia Otwarta Pracownia w Krakowie. Uczestnik Międzynarodowych plenerów prowadzonych przez dr Bożenę Kowalską w Okunince, Centrum Rzeźby w Orońsku, Radziejowicach. Członek ZPAP w Warszawie. Założyciel i prowadzący Galerię „Korekta” w Warszawie. Kurator ponad 100 wystaw sztuki współczesnej.

**Współpracuje z galeriami:** Galeria Biała Lublin, Galerii Rzeźby, Galerii XXI Galerii Studio, Galeria Korekta, Zamek Ujazdowski Galeria Korekta, Otwarta Pracownia Kraków Broadway Gallery New York, Muzeum w Oldenburgu Niemcy. **Jego prace znajdują się w kolekcjach publicznych:** Galerii Studio, Galerii Białej w Lublinie, Narodowej Galerii Zachęta w Warszawie, Fundacji Adenauera, Kolekcja Perii, Galeria 78 Chełm, CRP w Orońsku, Muzeum Narodowe w Warszawie, Muzeum Leśmianowskim, Centrum Sztuki Elektrownia Radom, Broadway Gallery New York, Kolekcji BWA Bielsko Biała.

**DAREK POSŁUGUJE SIĘ W SWOJEJ SZTUCE PRZEDMIOTAMI NAJBARDZIEJ POSPOLITYMI**, rzeczami codziennego użytku, detalami tak spowszedniałymi i marginalnymi, że choć się ich stale używa – a raczej właśnie dlatego – przestaje się je dostrzegać. Artysta wydobywa je z prozy praktycznego życia, z obrzeży świadomości ich istnienia i przywraca do zauważalnego bytu podnosząc je do rangi sztuki. Te stoły, stołki i krzesła, te drzwi i okna pudełka i koperty, a w końcu nawet także, zachowujące oryginalne wymiary włączniki i gniazdka elektryczne czy kratki wywietrzników – namalowane iluzyjnie, albo będące doskonale spreparowaną iluzją, stając się sztuką nabierają wagi, znaczenia. Same na wskroś konwencjonalne – stają się nośnikami niekonwencjonalnych znaczeń inspirujących myśl i wyobraźnię. Zazwyczaj zatem te prozaiczne przedmioty – namalowane, iluzyjnie prezentowane oczom – mają zadanie mobilizowania intelektu odbiorcy do zadawania pytań. Zdarzając się jednak i takie, którym przyznana została przez artystę rola symbolu, przy czym nie ma to być symbol jednoznaczny. Takimi obiektami w twórczości Darka są świeca i koperta. Występują one nader często w jego malarstwie i instalacjach w coraz to innych proporcjach i innych rolach; zawsze dotykając problematyki egzystencjonalnie pojętego ludzkiego bytu.

Dr Bożena Kowalska.

**Dariusz Młacki**  
**Martwa natura z książkami, stotkiem i pudłem**  
2020



Dariusz Młacki  
Obiekt z białym księżycem  
2020







# WALDEMAR PETRYK

Urodzony w 1950 roku w Warszawie. Dyplom na wydziale malarstwa warszawskiej ASP w pracowni prof. T. Dominika w 1975. Od lat siedemdziesiątych bierze udział w wystawach sztuki w kraju i zagranicą. W ostatnim czasie związany z Galerią Walki Młodych w Warszawie.

Zawsze towarzyszyły mi rzeczy zużyte w jednej roli, które sprawdzały się w innej. Ówczesna rzeczywistość wymuszała takie sytuacje.

## **CAR ALEKSANDER OPUSZCZAJĄCY BELWEDER W STROJU KOBIECYM**

Tytuł nawiązujący pozornie do narodowej legendy, lecz nie o nią tu chodzi. Rzecz nawiązuje do wydarzeń z roku 2005 kiedy wydawało się, że naród, który pierwszy obalił

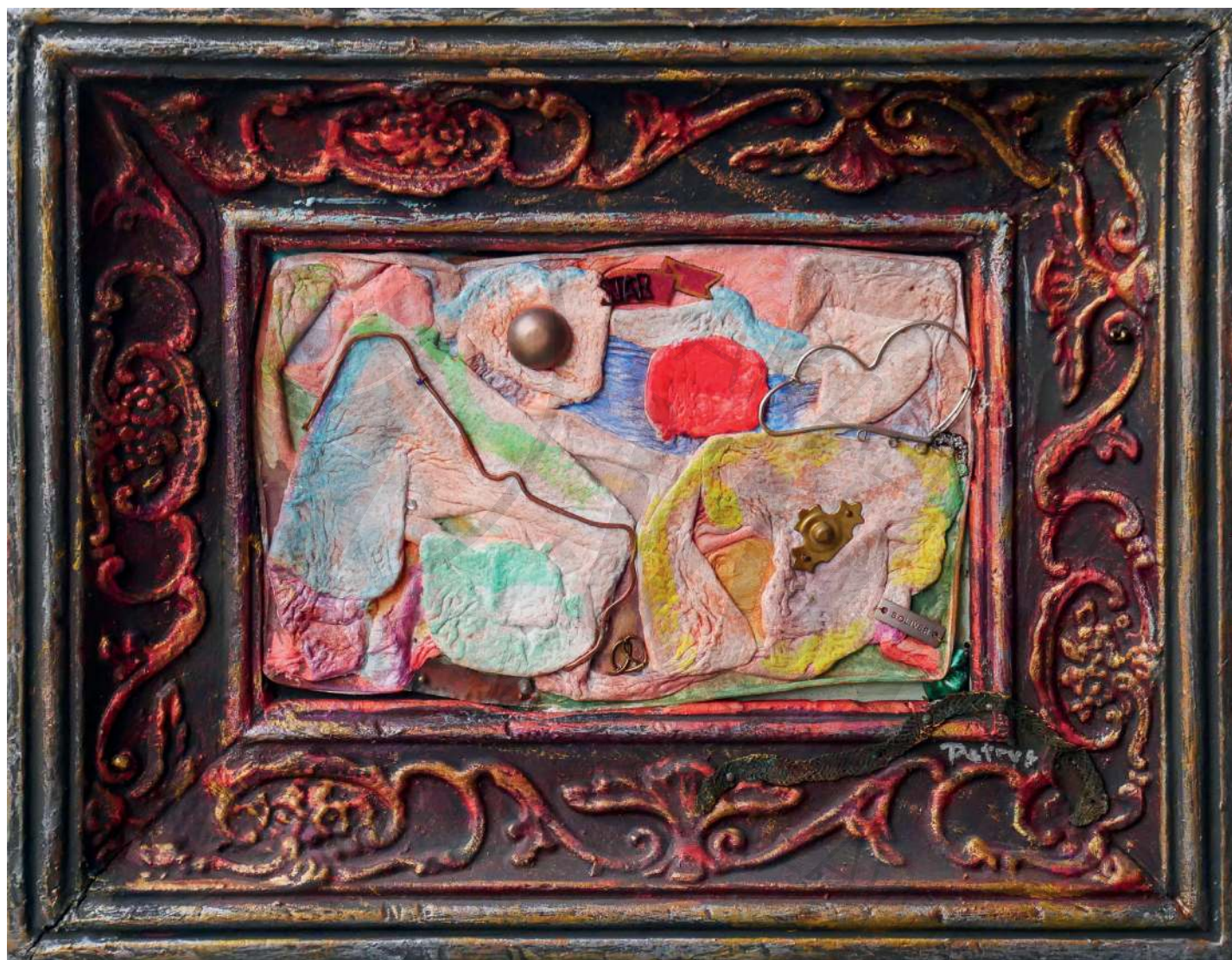
komunizm i który wybrał w pierwszych demokratycznych wyborach pierwszego komunistycznego prezydenta, nie pozwoli mu opuścić Belwederu. Ale skoro ukończył obie kadencje swojej prezydentury, to może choć żona Jolanta przejmie stery i zachowa wysoki urząd, do czasu aż podrośnie córka Aleksandra. W tej sytuacji rodzinie pozostałoby jedynie salwować się ucieczką w przebraniu i pod osłoną listopadowej nocy.

Idealnym nośnikiem dla zilustrowania tej historii wydały mi się deski pozyskane ze skrzynek zawierających uprzednio gruszki. Ten smakowity owoc z Argentyny przywieziono do Polski obfitującej w gruszki, choć w tym samym czasie tutejsze owoce podlegały biodegradacji. Obraz odzwierciedla towarzyszące mi od dzieciństwa poczucie absurdu.



Waldemar Petryk  
Car Aleksander opuszczający Belweder w stroju kobiecym  
2020





Waldemar Petryk  
Bitwa na psim polu





# CZESŁAW PODLEŚNY

Urodzony 1959 w Rybniku, syn górnika, rzeźbiarz, rysownik, malarz, poeta.

Uczył się w Liceum Antoniego Kenera w Zakopanem, w Państwowej Wyższej Szkole Sztuk Plastycznych w Gdańsku oraz Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie. Od trzydziestu czterech lat prezentuje swoje prace na międzynarodowym rynku sztuki. Poza dziesiątkami wystaw indywidualnych brał udział również w ponad stu wystawach zbiorowych. Uczestniczył w pięćdziesięciu międzynarodowych sympozjach artystycznych w Niemczech, Austrii, Czechach, Słowacji, Francji, Rosji, Danii, Holandii, Anglii, Włoszech, Korei Południowej, USA, Turcji, Ukrainie, Finlandii, Hiszpanii. Jego prace znajdują się w Muzeach w Katowicach, Białej Podlaskiej, Wrocławiu, Penzie (Rosja), Seulu (Korea Południowa) oraz w kolekcjach prywatnych

na całym Świecie. Nagradzany kulturalnymi stypendiami Miasta Gdańska, Marszałka Województwa Pomorskiego, Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego oraz nagrodami artystycznymi. Rezydent amerykańskich uczelni artystycznych: Maryland Institute College of Art, Clay Studio, Philadelphia, Tuscarora Pottery School, Nevada. Doktor sztuki. Twórca happenigów artystycznych: „Detronizacja”, „Muzyka maszyn”, „Płonące rzeźby”.

Pomysłodawca, twórca i koordynator Przestrzeni Sztuki WL4 w Gdańsku. Obecnie w zarządzie Stowarzyszenia WL4 Przestrzeń Sztuki działającego w budynku Mleczny Piotr na terenie Stoczni Cesarskiej. Jego ostatnie prace poza wystawami można zobaczyć na ekspozycjach stałych w gdańskim Office Island i przestrzeni publicznej Stoczni Cesarskiej oraz La an der Thaya w Austrii.



Czesław Podlesny  
bez tytułu



Czesław Podlesny  
PAKERZY





**Czesław Podleśny**  
**WSPOMNIENIE EMAUS**  
fot. Kuba Kartowski  
2015



# GRZEGORZ ROGALA

W latach 1976-1981 studiował na wydziale operatorskim PWSFTviT w Łodzi. Jest członkiem S.F.P. Od 1988 prowadzi „Studio Rogala”, zajmujące się produkcją i postprodukcją filmową. Zrealizował bądź brał udział w realizacji ok. 800 projektów filmowych i reklamowych. Uhonorowany w 1996 nagrodą za animację komputerową na festiwalu OFFR „Crackfilm”, Kraków. Od 23 lat zajmuje się czynnie filmem, fotografią i sztuką interaktywną. Prace artysty są w zbiorach MN w Warszawie, MN w Gdańsku, jak również w kolekcjach prywatnych we Francji, Nowej Zelandii, Niemczech, Holandii, Polsce. Od 2007 do 2015 prowadził, razem z Joanną Krzysztoń i Józkiem Piwkowskim, galerię 2b+r w Warszawie. Autor nagrodzonych i wyróżnionych na festiwalach międzynarodowych filmów oraz instalacji interaktywnych: za film „Linia” 1-sza nagroda na Festiwalu filmowym w Monachium, za film „Podniesienie” wyróżnienie na festiwalu filmowym w Bombaju, Indie, za instalację interaktywną „Chopin” 1-sza nagroda na festiwalu mediów „Cho-Ping”, Zachęta, Warszawa. Za instalację „Traces” nagroda na festiwalu w Nowym Sadzie, Serbia. Zrealizował kilka scenografii wirtualnych dla Opery Kameralnej w Warszawie. Brał udział w kilkudziesięciu wystawach indywidualnych i zbiorowych. Od 2010 roku prowadzi zajęcia z technik multimedialnych na WIT według autorskiego programu. Doktorat z dziedziny intermedia na UAP w Poznaniu w 2014 roku. Mieszka i pracuje w Warszawie.

## W POSZUKIWANIU OBRAZU UTAJONEGO

Obrazem utajonym nazywa się fotografię przed jej wywołaniem (po naświetleniu obrazu na światłoczuły nośnik). Oznacza to, że obraz już jest zapisany ale jeszcze niewidoczny. Trzeba go wydobyć w procesie wywoływania. Grzegorz Rogala, biorąc na warsztat stare zniszczone dagerotypy, wykorzystuje bardzo podobny proces posługując się najnowszą cyfrową technologią AI. Dagerotyp czyli pierwsza w historii powszechnie stosowana technologia fotograficzna, pozwalała na wierne odzwierciedlenie fotografowanego świata w sposób bardzo dokładny, wręcz szczegółowy. Nowoczesne techniki cyfrowe w tym zakresie z trudem ją doganiają. Niestety, nie dawała ona możliwości robienia odbitek. Z upływem czasu płyty dagerotypów ulegają zniszczeniu a obraz zanika, widzimy już tylko walorową „mgłę” po tym, co było kiedyś bardzo wyraźne i jak to się określa współcześnie „w wysokiej rozdzielczości”. Grzegorz Rogala podejmuje próbę odzyskania tego utraconego świata posługując się najnowszymi algorytmami sztucznej inteligencji oraz istniejącymi opisami zawartości zniszczonych przez czas dagerotypów. Powstaje rodzaj impresji, nowej interpretacji starego zdjęcia, w języku AI nazywany „halucynacją”.





Grzegorz Rogala  
Unidentified woman\_01  
2023





Grzegorz Rogala  
Unidentified woman\_02  
2023



# JAN RYLKE

Artysta malarz, performer, artysta sztuki środowiskowej, działacz kultury niezależnej, poeta, naukowiec, emerytowany profesor architektury krajobrazu.

**PONIEWAŻ NIE ZNAM SŁOWA UPCYCLING** spojrzałem do Internetu. Na stronie meble.pl przeczytałem: „Upcycling, podobnie jak recykling, ma na celu zmniejszenie zużycia surowców naturalnych oraz ilości powstałych odpadów. Ze wspomnianych odpadów nie produkuje się jednak np. papieru toaletowego, ale wysokiej jakości produkty użytkowe, a często też prawdziwe dzieła sztuki. W przypadku upcyklingu na pierwszym miejscu stawiana jest kreatywność i wyobraźnia. To właśnie dzięki nim powstają często niepowtarzalne i przy tym naprawdę piękne przedmioty. Nieważne, czy są to meble, akcesoria do domu, dodatki do garderoby czy też obrazy i rzeźby”.

Chciałbym przedstawić reproduktowane tutaj moje dzieło stworzone w konwencji upcyklingu w 1993 roku. Nawiązuje ono do grafiki Franciszka Goi z teki Kaprysy, której towarzyszy tekst: „Gdy rozum śpi, budzą się demony”. Jest to tytułowy obraz do poematu, którego pierwsza strofa brzmi:

*Gdy rozum śpi budzi się sztuka  
trudna do wyplenienia jak chwast  
idący śladami człowieka.  
Będziemy ją pić w błogości,  
jaką daje wódka w zaroślach topianu.*

Kaprysy Franciszka Goi dawno się zdezaktualizowały i wymagają upcyklingu. Przedstawienie jednego z obrazów ilustrujących mój poemat w formie współczesnego obrazu, oprócz przekazu pozytywniejszego niż w grafice Goi, realizuje funkcję tworzenia niepowtarzalnych i pięknych przedmiotów. Jest znacznie większy i kolorowy.

Jan Rylke  
Gdy rozum śpi budzi się sztuka  
1993







# DOROTA SAK

Studiowała w Akademii Sztuk Pięknych im. Władysława Strzemińskiego w Łodzi (PWSSP). Dyplom z wyróżnieniem uzyskała w 1990 roku w pracowni prof. Aleksandry Pukaczewskiej, aneks w pracowni prof. Andrzeja Gieragi. Pracuje w macierzystej uczelni. W 2008 roku uzyskała tytuł doktora habilitowanego w dziedzinie sztuki użytkowej. W latach 1999-2002 była członkiem Rady Wyższego Szkolnictwa Artystycznego przy Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego. Od 2012 do 2016 roku pełniła funkcję kierownika Katedry Ubioru w ASP w Łodzi. W 2014 roku założyła Galerię LOOK w Centrum Promocji Mody w Łodzi, którą prowadziła do 2019 roku. Jest inicjatorką i uczestniczką międzynarodowych konferencji i projektów artystycznych. W latach 2003-2010 była tutorem w programie stypendialnym Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego Gaude Polonia. W 2019 roku uzyskała tytuł profesora sztuki. Współpracuje z Narodową Akademią Sztuki we Lwowie, gdzie realizowała m.in. projekt „Symbole tożsamości – tradycja i nowoczesność”, oraz z Akademią Sztuk Pięknych w Wilnie, gdzie kilkakrotnie prowadziła zajęcia w ramach programu Erasmus+. Tworzy w zakresie sztuki włókna, malarstwa, projektowania ubioru. Prace

prezentowała na licznych wystawach indywidualnych i zbiorowych w kraju i za granicą.

## „TOO HOT”, 2021

Sylwetka *Too hot* powstała w nurcie sztuki zaangażowanej ekologicznie. Nawiązuje do problemu globalnego ocieplenia klimatu. Autorski projekt nadruku wykorzystuje przetransponowany motyw butelki PET dla stworzenia komunikatu ostrzegającego przed zagrożeniem. Nadruk pojawia się na wszystkich elementach sylwetki i tła. Zjawisko mimikry dodatkowo podkreśla niebezpieczeństwo samounicestwienia.

Płaszczyną mojego protestu, manifestu jest seria tkanin i ubiorów zadrukowanych motywem butelki PET. Zmultiplikowane, opracowane komputerowo PETy tworzą przyjemną wizualnie powierzchnię, pod którą kryje się drugie dno. Nadaję im tytuły: *Golden water, Too hot, Too late*, które podkreślają przesłanie. I choć uważam, że globalne ocieplenie jest procesem naturalnym, to jestem przeciwko nadprodukcji i nadużywaniu tworzyw sztucznych nie biodegradowalnych. Jestem przeciwko zaśmiecaniu Ziemi.



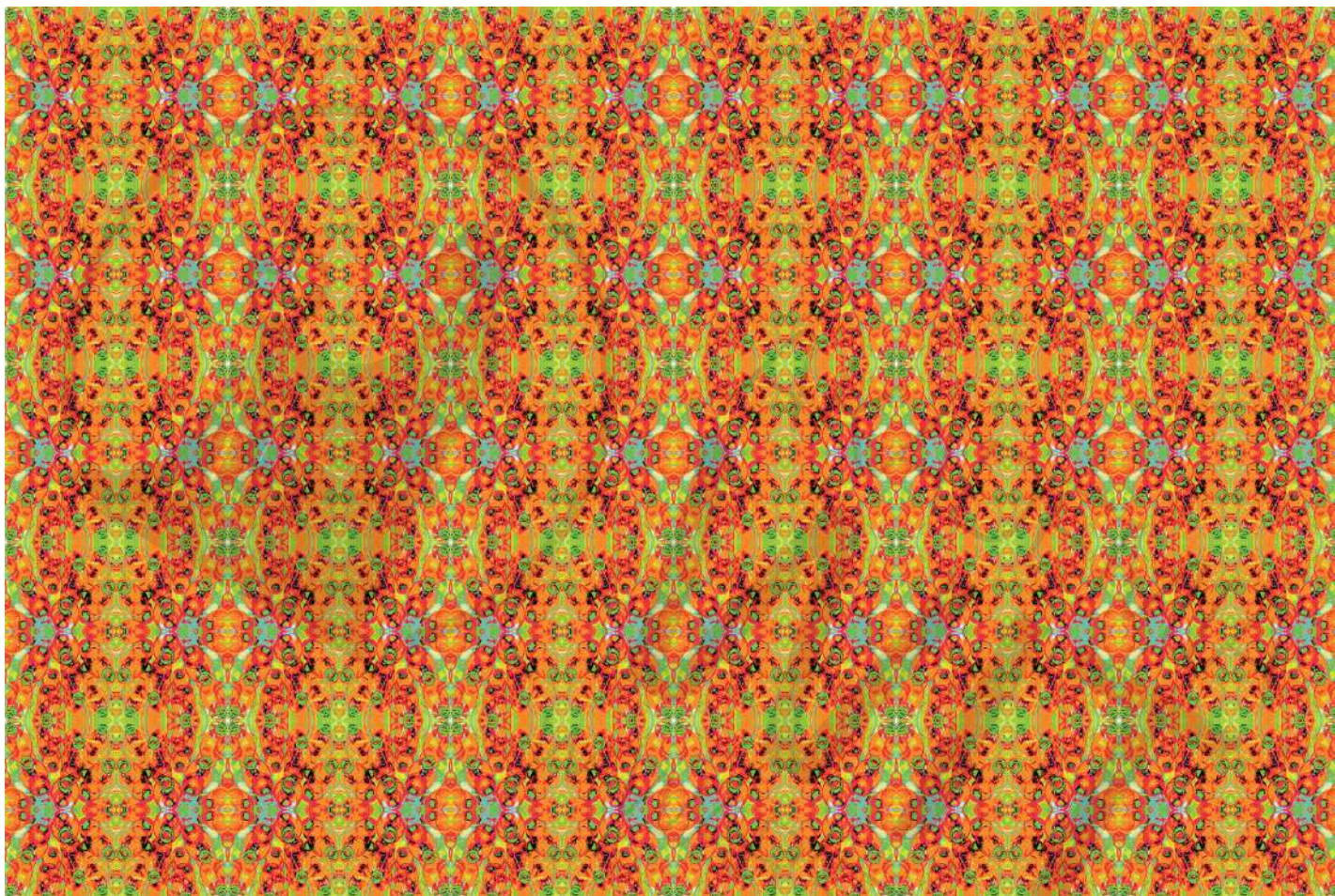
**Dorota Sak**  
**too hot a**  
**2021**





**Dorota Sak**  
**Too hot b**  
2021





WZAWIE

**Dorota Sak**  
**too hot c**  
2021



# JOANNA ŚWIERCZYŃSKA

Warszawianka, mieszkam i pracuję w pracowni na warszawskiej Pradze Północ. Ukończyłam warszawską ASP.

Jestem też dyplomowaną arteterapeutką. Prowadzę autorski program Koło Gospodyń Miejskich. Maluję, oraz prowadzę plenery dla amatorów. Aktywnie uczestniczę w działaniach partycypacyjnych łączących działania artystów z działaniami amatorów rozpoczęte w 2012 r. od akcji twórczych określanych jako Kongres Rysowników podczas 7 Berlin Biennale. Współtworzę akcję artystów praskich „Stan Rzeczywisty – nocne spotkania z twórcami” i jestem uczestniczką wydarzeń tej akcji od 2014 r.

Zbiorowe wystawy grupy Stan Rzeczywisty min w: CPK na ul. Podskarbińskiej 2016, w C K na ul. Targowej, Starej Prochowni 2019. Cykliczne spotkania w pracowni z okazji np. Nocy Muzeów, prezentacji prac czy wspólnych warsztatów z mieszkańcami Pragi i zaproszonymi gośćmi.

Układam programy i realizuję warsztaty autorskie, współpracuję z grupami kreatywnymi. Prowadziłam warsztaty kreatywne dla kobiet osadzonych w więzieniu na Grochowie, warsztaty dla seniorów oraz zajęcia artystyczne z Grupą Nowolipie (z osobami chorymi na SM). Brałam udział w wielu wystawach zbiorowych. Ostatnio 8 Kobiet w Galerii 3ONE33 w Warszawie. Ostatnia wystawa indywidualna pt. Złota Twarz również w galerii 3ONE33.

**DŁUGA DROGA ARTYSTYCZNA PROWADZIŁA MNIE** poprzez grafikę linorytniczą, malarstwo w różnych technikach i w różnych formatach. Rysunek, monotypie i sporadycznie linoryt również pojawiały się w moich zasobach... Z czasem jednak poczułam znużenie zamkniętym formatem blejtramu, obojętne dużego czy małego. Myślę, że to odejście pojawiło się kiedy na konkurs Muzeum Włókiennictwa w Łodzi wykonałam tkaninę złożoną ze starej tkaniny żakardowej, białego płótna, kolorowych mulin i markerów akrylowych. Wydawało mi się wtedy, że odkrywam nowe możliwości i nową mnie.

Stan pandemii covidowej w 2020 roku przeniósł mnie z pracowni do mieszkania gdzie starałam się kontynuować pracę twórczą. Pojawiły się dawno nie używane tkaniny z naturalnego włókna – obrusy, prześcieradła. Cokolwiek co było białe stawało się dla mnie wspaniałym powodem do rysowania. Różne formaty, możliwości ich zmian w trakcie pracy, ich lekkość i w pewnym sensie dwustronność, wszystkie te według mnie zalety, spowodowały że nadal eksploruję te formy pracy. Bawełna czy len oraz tusze, ekoliny i akrylowe markery są moim warsztatem rysunkowo – malarskim od kilku już lat.





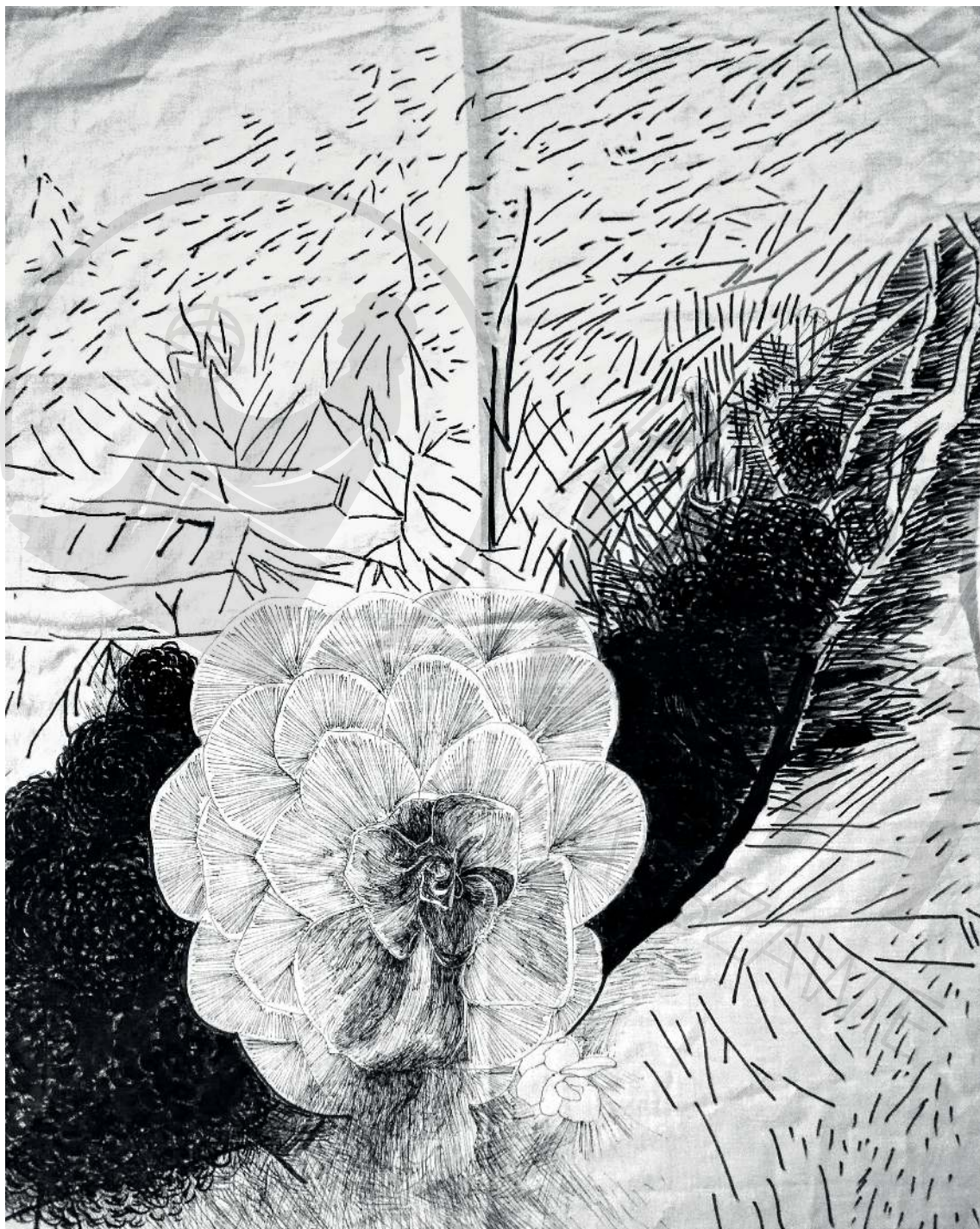
**JOANNA ŚWIERCZYŃSKA**  
**Do góry nogami**  
2020





JOANNA ŚWIERCZYŃSKA  
Nieskonczoność  
2020





**wydawca**

Akademia WIT

**redakcja**

Grzegorz Rogala

**kurator wystawy**

Joanna Krzysztoń

**lokalizacja wystawy**

Galeria Stara Prochownia SCEK  
ul. Boleść 2, Warszawa

**koncepcja**

Joanna Krzysztoń

**promocja wystawy**

Galeria Stara Prochownia SCEK  
Dział Promocji Akademii WIT

**współpraca**

Anna Michniewicz, Grzegorz Rogala

**zdjęcia**

autorzy prac, Adam Gut, Kuba Karłowski

**okładka**

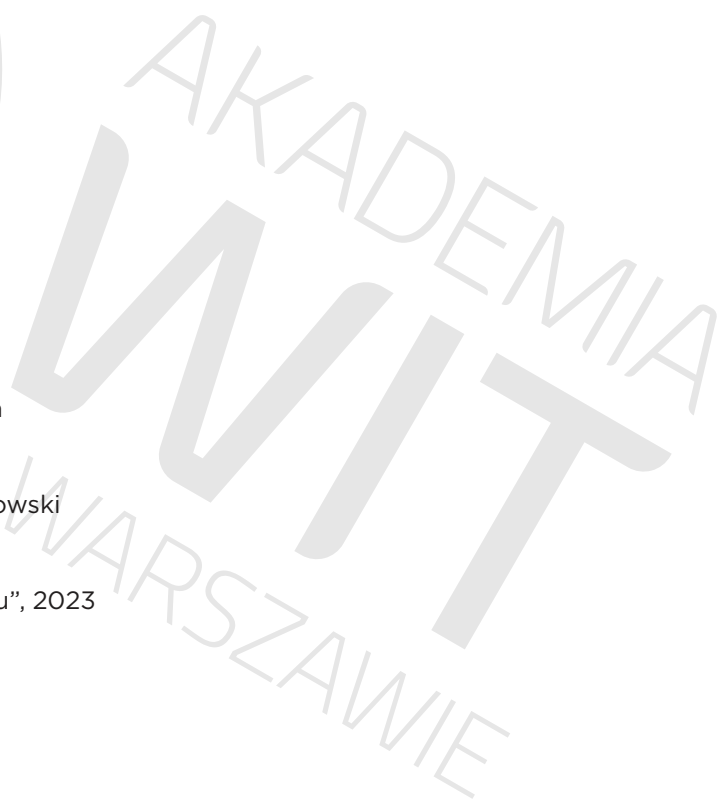
praca Joanny Krzysztoń, „bez tytułu”, 2023

**plakat**

praca Dorody Sak, „Too Hot”, 2021

**skład katalogu**

Olesia Szyrkawicz











AKADEMIA  
**WIT**  
W WARSZAWIE

[www.wit.edu.pl](http://www.wit.edu.pl)

**Akademia WIT**

ul. Nowelska 6  
01-447 Warszawa  
tel: 22 3486 523

**WIT Academy**

Newelska 6  
01-447 Warsaw  
phone: +48 22 3486 523

**KIERUNEK GRAFIKA**

**Studia I stopnia**

Grafika użytkowa  
Technologie multimedialne  
Projektowanie graficzne w internecie

**Studia II stopnia**

Grafika cyfrowa  
Zaawansowane multimedia

**Studia podyplomowe**

Grafika komputerowa

**DEGREE COURSE**

**BA studies**

Applied graphics  
Multimedia technologies  
Graphic design in internet

**MA studies**

Digital graphics  
Advanced multimedia technology

**Postgraduate studies**

Computer graphics

ISBN: 978-83-67841-44-3